Amalie Skram

Hellemyrsfolket

S. G. Myre

SFA-89 2012

HELLEMYRSFOLKET.

S. G. MYRE.

ROMAN

AF

AMALIE SKRAM.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF I. H. SCHUBOTHES BOGHANDEL.

GRÆBES BOGTRYKKERI.

1890.

I.

Sivert havde travelt om dagene. Han var nemlig ansat som løbergut om formiddagen og som husdreng om eftermiddagen, begge dele hos kjøbmand Munthe, der ejed Stue[1] paa Tyskebryggen og bode på Øvregaden i et hvidt, toetages træhus. Oprindelig var Sivert blet antat udelukkende som ærendsvend og håndtlanger for stuepersonalet, men da han altid fik så megen tid tilovers, var Munthe begyndt med at sende ham op paa Øvregaden om eftermiddagen, for at han skulde høre, om de havde brug for ham i kjøkkenet. Snart var det så blet fast regel, at han kom der hver dag, og han klared så godt for sig, både her og der, at han på begge steder stod særdeles vel anskreven.

Især på Øvregaden, hvor han efterhånden blev sat til at udrette de mest forskjelligartede ting. På spørsmål, om han kunde påta sig dette eller hint, svarte han nemlig aldrig nej, men gik

[1] **Stuer kaldes i Bergen Handelsbygningerne på Tyskebryggen fra Hanseaternes Tid.**

ufortrøden i gang, og bestandig slap han tilfredsstillende fra det. Foruden at kløve veden og holde gårdspladsen og vedboden i orden, banke fisken om torsdagen og hente Bispevandet[1] til ærterne om onsdagen, pudsed han alt messing og kobbertøjet og fik det blankere, end det nogensinde før havde vært, ja han vasked endog vinduer, og gjorde det bedre og hurtigere end pigerne. Og så børsted han klær og skotøj, banked møbler og gulvtepper, pilled bønner og ærter, gik alle husets ærender, og besørged lugningen i kjøkkenhaven. Pigerne kaldte ham Tusendkunstneren og var rent opråd, når han en dag blev opholdt på Stuen længere end ellers. Og selv madamen lod til at finde ham så uundværlig, at Munthe ofte måtte spørge om, hvordan de havde båret sig ad før i tiden, da der ingen Sivert Jensen var at ta til.

Sivert tænkte tit på, at nu kom det vel med, at han havde faret tilsjøs; for uden det vilde han aldrig være bleven så praktisk og selvhjulpen. Så havde han da altså noget igjen for det. Men gudskelov, at han var sluppen fra det. Ligge ude og slide på sjøen, hvor en ikke var sikker på livet sit nogen eneste, hverken dag eller time, var det værste som var til. Aldrig var han nu falden på det heller, hvis det ikke havde vært for at komme bort fra de fordrukne bedsteforældrene sine, især farmoren. Rigtignok bode de ude i

[1] **Det for sin blødhed bekjendte vand fra en gadebrønd på den såkaldte Bispegården i Bergen.**

Hellemyren, men han havde jo aldrig vært tryg for dem, slig som de lå og rekte til byen både landvejen og sjøvejen, især hun. Men det fik være det samme; han vilde ikke tilsjøs igjen, ikke for aldrig det, skjøndt det med bedsteforældrene var op i det samme. Hun gik og dingled fuld i gaderne, nu som før med spektakler og opløb, og ungerne råbte «Småfylla» efter hende, akkurat som det havde vært, fra han var liden gut. Og hun kom vist at holde på længe endnu. Farfaren så svært affældig ud, men på hende var der ikke gran af forskjel at opdage. Det blev vel han, som døde først, skulde en se; han var jo den, som drak mindst og gjorde mindst fortræd, og det gik jo altid slig.

Uf ja, skam og lejelse var det, men der fandtes jo ingen råd for det. Og selv om han ikke havde fat den skrækken i blodet efter forliset med «To Venner», vilde han ikke ha byttet med sjøen igjen. Dengang havde han lovt sig selv, at rak han først hjem til gamle Bergen og fik kjende fast grund under fødderne sine, skulde ingen verdelig magt kunne drive ham ud igjen. Han havde lovt sig det dyrt og helligt, skjøndt han vidste, at faren vilde gjøre vanskeligheder og slænge ham i næsen, at siden han havde trumfet sig frem, dengang han fik det på sig at ville tilsjøs, skulde han værsgo' bli ved. Men så var det så heldigt, at hyrerne sank så voldsomt netop i de dager, så han fik det at skylde på.

For at han havde fåt vandskræk, kunde han naturligvis ikke være bekjendt af at tilstå.

Og så havde moren hjulpet til med sit snak om guds fingerpeg og tegn og sånt noget, og påstå, at når Vorherre havde frelst ham fra undergang, da barken gik til bottens i Franskebugten, så var det, fordi han skulde bli på landjorden. Og nu angred vist ikke faren på, at han havde git sig; nu så han jo, hvor godt han var kommen sig ivej. På den måden kunde han bli både gesel og mere, kontorist på Bryggen kanske, eller få Stue selv — ingen kunde vide, han var jo bare 18 år endda, nej 19 måtte det vel være. Han var født i 1837, og nu skrev de jo 1856. Jo, det blev 19.

Ja, Sivert var glad og likte sig godt. Der var så'n afveksling i dette, at han liksom havde to bestillinger. Han kunde formelig gå og glæ' sig til eftermiddagen, da han skulde op til det pene, velforsynte huset, hvor de havde alleslags remedier til det, som skulde gjøres, hvert til sit rette brug, og hvor alt var overflødigt og af bedste sort. Når han kom ind i vedboden, hvor langveden lå opstablet til højre og den sagede til venstre, med det store rum i midten, hvor han havde huggeblokken stående, følte han sig næsten som medejer i al denne dejlige, knusktørre birkeveden, ialtfald var det hans fortjeneste, at der altid var fejet og blæst som i en dukkestue. Og så dette, at huset lå på Øvregaden, den kjækkeste gaden i hele byen, hvor der kun var huser på

den ene side og store, høje træer på den anden. Bagenfor træerne den lange række plankeværk med de spidsgavlede pandetagsporte ind til haverne, som skråned nedover mod Tyskebryggen og hørte til Stuerne dernede. Om sommeraftnerne sad folk ude på de rummelige trætrapper med bænker og jernrækværk midt på husenes forside, og når de en sjælden gang skulde ned i sine haver, gik de tværs over gaden med bart hode, net så det kunde vært i Vestindien, skjøndt det egentlig ikke ligned, tænkte Sivert. Ja, der var husligt og hyggeligt på Øvregaden, familjeliv liksom, og Sivert var stolt af på en måde at høre til der.

Og så var Munthe sine børn så glad i ham, ja ialtfald Herman og Julius! for de kunde da ikke ta sig til nogen verdens ting, uden at han måtte være med.

I timevis gik de og vented på, at han skulde bli færdig med sit arbejde, for at de kunde få ham til sin rådighed. Lydia var jo mere kaut på det; hun var jo også så stor, at hun gik for præsten alt. Men hun vilde dog så gjerne være med, når han spilte krig med gutterne på gårdspladsen eller gjemmespil nede i haven, især når hun var vis på, ikke moren eller pigerne så det. Og så vilter og ivrig hun var, endda hun gik i lange kjoler og var så svært udvokset Hun havde likså stor morro af det hun, som brødrene, så det kunde ikke være så farlig ment med den vigtige minen, hun undertiden tog sig på, når hun

slog med nakken og sa, at den Sivert Jensen var næsvis og ufordragelig, og at hun ikke kunde udstå ham. Hvorfor kunde hun så aldrig la ham være?

En eftermiddag kort før pintse banked Sivert sengklær, som var spredt ud over brædder, bårne af små bukker, nede på den hellelagte, indhegnede gårdsplads. Han havde kastet huen, og hans tætte, krøllede hår stritted rundt til alle kanter, mens han svang klæ'bankeren og med sin stærke, glade røst sang negersangen, han havde lært i Kingston om «The captain and his loving girl»:

«So early in the morning,
Before the break of day!»

Herman og Julius hjalp til, alt hvad de orked. Ved siden af Siverts kraftig snerrende piskeslag var lyden af deres små spanskrør, når de faldt på de vældige fjerdyner, som spæde fuglepip. Deres glødende ansigter perled af sved, og på de magre guttehalser stod de gråblå årer store og runde.

«Så årle i den morning,
Bed før Du brækker Dig!»

stemte gutterne i med. Sivert lo indvendig og sang rask videre uden at la sig mærke med noget. Men da han kom til omkvædet:

«And the captain with the whiskers
Took a slight glance at me»

og dette i gutternes mund blev til:

«Og den kaptejn, tit di hvisked,
Tog og lænsed etter mig,»

kasted Sivert kjæppen, hev sig ned på kjøkkendørstrappen og brast ud i skoggerlatter.

Herman og Julius så forbløffet på ham; så for de med et spring ind på ham, hang sig fast om hans hals og arme, dunked ham med de små, knyttede næver, lugged ham i håret og rev ham i ørene. Da Sivert blev ved at le uden at gjøre den ringeste modstand, bed de ham tilsidst i ansigtet. Da først tog Sivert lempeligt fat i dem, rysted dem af sig og sa, idet han rejste sig: «Dokker må 'kje bite, gutter; der er straf for det. Eg har engang bitte næsen av en kok, og det var eg om og sku' ble halshugget for.»

«Fortæl, fortæl!» råbte gutterne i munden på hinanden og sprang atter ind på ham.

«Ja, bi nu til i siden.»

«Nej, nu med det samme, nu med det samme!» de trak ham i armene og bøjed hans fingre frem og tilbage, så det knak i de brede led.

«La' Sivert Jensen være i fred, Herman og Julius, så han blir færdig med arbejdet sit!»

Alle tre vendte hodet efter lyden, og så madam Munthe række sig ud af sovekammervinduet ovenpå, idet hun trued med pegefingeren og rysted hodet, så den hvide kniplingspynt på de høje, lyse hårbukler oppe på issen vipped frem og tilbage. Hendes overkrop var så stærkt bøjet fremover, at brystets hvide rundinger kom tilsyne mellem den dybt firskårne kjolekant og spidserne af den sorte chenillefrese om halsen.

«Der kan Dokker høre gutter! Ka sa eg?» Sivert greb rask kjæppen.

«Jammen siden får han lov te spille med os! Ikke sandt, mor?»

Madam Munthe nikked, men satte den betingelse, at gutterne skulde være inde præcis klokken 8.

En halv time senere havde Sivert, stadig hjulpen af Herman og Julius, båret sengklærene ovenpå, hvor pigerne gjorde rent, og bragt gårdspladsen i orden igjen.

«Nu da!» sa Herman utålmodigt.

«Bare sope først,» Sivert greb soplimen, der var fastgjort til et langt skaft.

«Vi må få Lydia med, så blir det fornøjeligere,» mente Julius.

Herman sprang mod huset for at se, om hun var i dagligstuen, men Sivert råbte efter ham, at hun vist sad nede i haven. «Hun gik med nokken bøker under armen, då vi begyndte på sengklærene,» føjed han liksom undskyldende til.

«Det var bra! Sivert skal være fienden og Lydia anfører. Det er hun så kjæk til.»

«Vi skal ikke spille krig idag,» sa Herman og trak afsted med Sivert, der nu havde fejet gårdspladsen og sat soplimen ind i vedboden. «For Du husker den katten —», han sænked stemmen til en hvisken og så sig samtidig om.

«Ja katten, det er jo sandt,» sa Julius ligeledes hviskende. Han holdt i Siverts anden hånd.

«D'er vel ikkje Dokker, så har dræft 'an?» spurgte Sivert og så prøvende på dem, mens de gik tværs over Øregaden hen til haveporten, der kom tilsyne mellem de høje lindetræer.

«Nej da!» protesterte de begge energisk. «Vi fandt 'an på bosdongen bagenfor Stuen, men hvis mor hørte det, så kanske vi ikke fik lov te begrave 'an.»

«For det betyr, at der skal dø nogen,» indskjød Herman i en hemmelighedsfuld tone.

«Men det er bare sludder, siger far. Vi har gjemt 'an nede i Haven. Skyndt os bare,» Julius stødte op haveporten.

Haven var dårlig holdt, på alle sider omgit af et højt fugtig-grønsket plankeværk, og strakte sig i forfaldne afsatser nedover skråningen mod bagsiderne af Stuerne på Tyskebryggen. Her og der fandtes nogle vanskjøttede blomsterbede med påske- og pintseliljer, kantet af aurikler, og en og anden tulipan. Sirenerne og guldregnen stod i fuldt flor side om side med hæg og kastanjetræer, og de hvide og blegrøde æbleblomster lå drysset ud over de muldede veje, der var fuld af vandpytter og fjorgammelt bladaffald. Rosenbusker af den villige, smaabladede slags sammen med alenhøje, blomstrende ukrudsplanter vokste langs kanten af vejene, og et vildnis af ribs- og stikkelsbærbuske stod her og der tæt op ad plankeværket. Stokfiskelugten fra Tyskebryggen var idag ikke så stærk som den plejed at være, for vinden bar fra.

«K'est skal vi begrave 'an, Du Sivert?» spurte

Herman, da de var kommen ind i haven, og han og Julius i fællesskab havde draget frem under en solbærhusk en grå katteskrot, der lå på side med halvåbne øjne og stivt udstrakte ben.

«Her i gulerodsengen, tænker eg,» Sivert pegte på en åben skrånende plads omtrent midt i haven, hvor der var et aflangt bed med nogle kjøkken-urter, der så ud til længe at ha skjøttet sig selv.

«Hvad er det nu Dere holder på med?» råbtes der op til dem, og et pigeansigt med lyst, brusende, stærkt kruset hår, flettet sammen i to lange pisker, som hang fremme på skuldrene, keg frem ved kanten af den åbne lysthusdør i havens nederste hjørne. «*Jeg* skal sige det til mor.»

«Fy for en skam! fy for en skam!» Julius stod og pegte fingre ad hende. «Tænk hun vil være sladdrehank, Sivert!»

«Kom heller op og vær ligfølge,» foreslog Herman.

«Ja, det sku I mykkje heller, jomfru Lydia,» sagde Sivert, der var begyndt at kaste jord op med gutternes små havespade.

«Tror Dere, jeg ikke har and't at bestille?» svarte Lydia hånlig. «*Jeg* skal ha «Forklaring» til imorgen, jeg,» hun trak hodet tilbage.

«Nu ska' eg hente ligkisten,» sa Sivert, da Hullet var stort nok. Han gik hen til plankeværket og kom straks tilbage med et stykke af et gammelt kasselåg. Henrykte over denne foranstaltning la gutterne katten paa låget og dækked både

den og båren til med siren- og guldregnsgrener, som de brød af træerne.

«Vi bærer 'an op te porten og kommer gåenes andægtig liksom på kjerregår'en,» Sivert greb låget med katten og sprang opover, fulgt af Herman og Julius.

Straks efter kom de vandrende nedover, Sivert foran med afmålte skridt, holdende huen for øjnene. Julius og Herman bar båren imellem sig og søgte at gå i takt med Sivert.

«Sit 'an fra Dokker her, mens vi sønger en salme,» hvisked Sivert, da de var kommen ned til begravelsesstedet.

«Med Sorgen og Klagen hold Maade,»

begyndte Sivert. «Søng med gutter!»

«Jammen vi kan 'an ikke.»

«Det gjør 'kje nokke. Bare søng!»

Herman og Julius stod med bare hoder og huen mellem hænderne, liksom Sivert; de skelte forlegent til hinanden og sang mumlende med, mens Sivert satte frejdigt i:

«Med Sorgen og Klagen hold Maade,
Lad Guds Ord Dig trøste og raade,
Lad Hjærtet i Sorgen ej synde,
Ved Døden vi Livet begynde.

«Aa fy, hvor det er stygt,» sa Lydia, som var kommen ud af lysthuset og nærmed sig med en opslåt bog i hånden. «Det er gudsbespotteligt.»

«Det har eg ikkje set nokke om hverken i

Bibelhistorien eller Forklaringen,» sa Sivert, som var blet rød.

«Men det er synd alligevel.» Lydia nikked med sit store, vakre, blonde ansigt, der minded om et får, og så udfordrende på Sivert med de skrå, lidt døsige øjne.

«Hør ikke på hinner, Sivert,» sa Herman. «Hun gjør sig vigtig, fordi hun går til præsten.»

«Der står skrevet, at hele skabningen sukker tilsammen i sorger indtil nu,» sa Sivert modigt.

«Er tilsammen i smerte,» retted Lydia.

«Og en kat er osså en gu's skabning. Altså kan der ikkje være nokken synd i te gje 'an en kristelig begravelse.»

«Gå nu væk med Dig, Lydia, Du bare forstyrrer os,» Julius drejed hende om og skubbed til hende med begge hænder, så hun kom nedover bakken i en fart.

De la katten og alle siren- og guldregnsgrenene ned i hullet. Sivert forretted jordpåkastelsen med en itubrudt tinske, og alle tre i forening fyldte hullet og danned gravhøjen til. En liden rosenbusk blev rykket op med rod og plantet i midten, og Sivert lovte at ha kors med navn og dødsdag færdig til den følgende dag. Det blev bestemt, at katten skulde ha hedt «Stue-Mons».

Haveporten blev slået op med et smæld, og Sine kokkepiges gneldrende stemme råbte: «Ind på øgeblikke' og spise tekvælls!»

«Svar hinner ikke,» hvisked Herman til Julius;

«vi lader som vi ikke hører.» De gjorde miner til Sivert, at han skulde være stille.

«Dokker behøver ikkje te gjømme Dokker! Eg ser Julius i hovve og Herman i føtternel» skreg Sine.

«Sine, pine, fine, grine,» gjeped Herman.

«Sivert Jensen ska' også komme op og gå efter Bispevand,» vedblev Sine. «Og Dokkes far er hemkommen, så møkke Dokker ved det.» Haveporten smald til, og Sine var væk.

«End Du da Lydia!» raabte Julius ned over mod lysthuset. «Du skal værsgo' op, Du også!»

«Jeg, som spiser med de voksne!» Lydias tone var uhyre overlegen.

«Smagte det godt at få ris på sengen fastelavnsmandag, Lydiamor?» råbte Herman, og Julius gjentog leende spørsmålet.

«Gå nu op med Dokker,» sa Sivert befalende. «Dokker ved jo, kå streng Dokkes far er.»

«Er det vist, at Du vil spille krig med os imorgen da?»

«Jadå!»

«Så kom da!» De tog fat i Siverts klær og vilde trække ham med sig, men Sivert skyndte på dem og sa, at han først måtte rydde op efter begravelsen.

Da gutterne var gåt, *og* Sivert havde ordnet i haven, stod han lidt med hænderne på ryggen og så nedover til lysthuset. Et par ganger flytted han sig et skridt eller to som for at gå derned,

men blev atter stående. Så rysted han svagt på hodet, drejed sig langsomt rundt og gik nølende opover. Men da råbte Lydia efter ham: «Kom her lidt Sivert Jensen og hør mig i Forklaringen!»

Det glimted i hans spillende øjne, og hans brune ansigt fik en varm farve, da han med lange skridt, dirrende af ivrighed gik nedover den bugtede bakkevej til lysthuset.

«Sæt Dig ned,» sa Lydia og gjorde plads ved siden af sig på den brede, grønne tremmebænk bag bordet. «Se her,» hun rakte ham bogen, «derfra og dertil. Disse to spørsmaalene er de vanskeligste; alt det andet kan jeg på fingrene.» Hun satte sig tilrette i en skrå stilling med ansigtet helt vendt mod Sivert; albuen var støttet paa bordkanten, og hagen hvilte i hånden. Sivert skotted stjålent hen til hendes nøgne arm, der var bedækket af lange, lysgyldne hår helt op til kanten af det korte pufærme.

«Hvad er Selvfornægtelse?» læste han op af bogen.

«At vi afsiger vor egen Vilje og det vi have kjært.»

«Alt det os kjært er i Verden,» retted Sivert.

«Alt det os kjært er i Verden,» gjentog Lydia, «paa det Guds Ord maa faa Fremgang i os.»

«Have Fremgang,» sa Sivert.

«Ja have,» indrømmed Lydia og fortsatte: «Dersom nogen kommer til mig og hader ikke

sin Fader og Moder og Børn og Hustru og Brødre og Søstre — er der endda mer?»

«Og tilmed sit eget Liv,» sa Sivert med vægtig betoning.

«Og tilmed sit eget Liv,» ramsed Lydia videre, «han kan ikke være min Discipel, og hvo som — og hvo som —»

«Ikke bærer sit Kors,» hjalp Sivert til.

«Og hvo som ikke bærer sit Kors og kommer efter mig, kan ikke være min Discipel. — Kunde jeg det?»

»Ja,» sa Sivert.

«Godt?»

«Når I læser på det engang til, så.»

«Uf, jeg er så træt af det. Det kan være det samme med det andet spørsmål, men der er et til længere ude,» hun tog «Forklaringen» fra ham og bladed i den. «Se her, spør mig på det der.»

«Sig mig den egentlige Forskjel paa menneskelig Lærdom og guddommelig Oplysning,» læste Sivert op, da han havde fåt bogen tilbage.

«Den menneskelige Lærdom erholdes ved Flid.»

«Menneskelig Flid,» afbrød Sivert.

«Menneskelig Flid,» sa Lydia højere og stamped lidt med foden, «og er en blot historisk Kundskab, ved hvilken Mennesket bliver i sin Ondskab. Den guddommelige Oplysning virkes af den Helligaand ved Ordet——ved Ordet——»

«Hvis Kraft erfares,» hvisked Sivert.

«Hvis Kraft erfares i Hjærtet,» satte Lydia hurtigt i, «og begynder at borttage Viljens Gjenstridighed. — Hvad karakter har jeg fortjent, synes Du?» •

«Ikk I,» sa Sivert.

«Men I minus da?»

«Ikkje ber'e end I og V2.»

«Å Du, din tosk! Jeg skal love for, Du kunde det såpas bedre Du, da Du stod!» Hun greb med sin hvide, lidt store hånd i hans hår og trak ham hårdt men ikke ondt i luggen.

«Au,» sa Sivert, idet hans hode fulgte efter og kom Lydia nærmere. «Koffor er I altid så ute etter håre' mit, jomfru Lydia?»

«Jo, for det er så pent, din styggert,» sa Lydia i en arrig tone og dasked med fladen af den anden hånd løst henover hans fyldige, småkrøllede hårmasse. Hun så ud som hun sad og kjærtegned en hund, der egentlig skulde havt bank.

«Jammen jerres er enddå penere,» sa Sivert sagte, og mens han varsomt strøg hendes gule, brusende forhår, mange ganger, stod igjen lyslevende for ham den historien, sejlmageren ombord i «To Venner» havde fortalt om den silkeklædte kjøbmandsfrøken, som han havde hentet hjem fra selskab og fulgt op på hendes værelse. Der havde hun i måneskinnet kastet sig om halsen på ham, og så havde han tat hende med magt.

Lydia slap ikke Siverts lug, men hun trak

ikke mere i den, den anden hånd var gledet ned på hans skulder. Hun kjendte, at han kom hende nærmere, tænkte, at fare op og løbe sin vej, men gjorde det ikke, blev istedetfor siddende stille med halvlukte øjne og hodet lidt foroverbøjet. Så greb Siverts arme tæt omkring hende. Hun syntes, hun skreg højt, og rev sig løs, men hun bare gjøs lidt og sank ind til ham.

Sivert kunde knapt puste. Nu gik det jo med ham som med sejlmageren. Her sad han med en fin dame i armene sine, og hun havde villigt lagt sig ind til ham. Frygt og undseelse var vække, en svimlende følelse af glæde og stolthed suste igjennem ham, og inden han videte ord af det, havde han oplevet det samme med Lydia som sejlmageren med den fine kjøbmandsfrøken.

«Du skal bli' vækjaget,» Lydia havde rejst sig op fra bænken, hvor Sivert sad med ludende hode, og stod nu foran ham. «Vækjaget,» gjentog hun og gav ham et så kraftigt slag på kinden, at der kom lange, hvide mærker efter hendes fingre. «Nu går jeg op og klager Dig for far.»

«Sig ikkje nokke, Lydia,» mumled Sivert uden at se op.

«Så Du trode — å gud, å gud! Kan Du kanske gifte Dig med mig?» Det kom afbrudt og i stød på grund af den stærke gråd, og hun krølled sit smækkeforklæde sammen med den ene hånd, mens hun rev i det med den anden.

«Der hænder så mykkje, så ser umuligt ud.

——————Hvis I vilde vente på mig, Lydia,» han så et øjeblik op på hende med øjne, som tindred af frygt og håb.

«Vente på Dig? På Dig!» Hun holdt op at græde, ansigtet fortrak sig i foragt, og stemmen skjalv af hån og vrede. «Så'n en gadegut, en bryggesjouersøn! Jo, det vilde være dejligt, ha, ha! Lydia Munthe. — Min morfar, stiftamtmanden i familje med Småfylla!»

Sivert blev mørkerød. Han kneb munden sammen og drejed hodet væk.

Lydia begyndte at græde igjen.

«Koffor sku' I altid ha fat i håre' mit da?» sa Sivert efter nogen taushed. «Det var deraf det kom seg.»

«Uf, hvor sjofelt! Skylde på mig — Du er, Du er,» hun tramped op og ned, «Du er en skurk, og så er Du en så'n, ja en så'n, som Lise stuepige har fortalt, at gamle Hansen er. Jeg skulde gjerne spytte på Dig!»

«Nej véd I ka, jomfru Lydia, nu får I holde op,» Sivert rejste sig, greb hende i armene oppe ved skuldrene og ry sted hende.

Hun skreg af raseri og sparked ham på fødderne.

«Hys, der er jeres far.» Han slap hende.

«Lydia! Er Du her Lydia?» Det var Munthes stemme, som råbte fra det øverste af haven.

Lydia blev øjeblikkelig stille og strakte sit forgrædte ansigt frem ved kanten af lysthusdøren.

«Du må komme op nu Lydia! Grøden blir kold!»

Hun for hastig med lommetørklædet over øjnene og kremted lidt. «Ja, nu kommer jeg far!» Så greb hun bøgerne, rakte med gjæpende mund et stykke tunge til Sivert og gik.

Sivert keg forsigtig ud af lysthuset. Han så Munthe stå midt oppe i haven ved siden af bedet med kattegraven og hørte ham sige, da Lydia nærmed sig: «Men i Jesu Kristi navn, ka er, så fejler Dig?»

«Grædt, fordi leksen var så vanskelig,» ved-blev Munthe, da Lydia havde svart noget, som Sivert ikke kunde høre. «Du har nu vel ikke fat religionsskrupler, barn?» Og lidt efter: «Var Du alene dernede?»

«Sivert, som hørte Dig? Har jeg ikke så mange ganger sagt, at jeg ikke liker det maskepie' med Sivert Jensen. Er det passende selskab for en småtøs som Dig, der læst skal bl i voksen dame retnu? Ka er det, Dokker har havt for, Dokker?»

Lydia stod med sænket hode og pilled på sit forklæde. Med ét så Sivert hende sætte på sprang forbi faren opover haven og bli borte bag nogle træer. Munthe kløde sig i hodet og så rådvild efter hende. Så vendte han sig resolut og kom ned over mod lysthuset med lange skridt.

I samme nu smøg Sivert hurtig som en kat